చీకటి

మేడమీద బాల్కనీలోనికి ఆరుమైళ్ళ అవతలగా వున్న సముద్రం నిరంతరాయంగా చల్లని గాలిని పోస్తోంది. అక్కడక్కడా మిణుకుమనే తారల కాంతివలన పలుచబడ్డ చీకటిని ఆకాశమనీ చిక్కగా గడ్డకట్టినట్లున్న చీకటిని నేలనీ అనుకోవాలి తప్పించి మరేమీ కనపడదు ఆ బాల్కనీలో కూర్చుంటే. అంతకంటే గదిలో బార్‌లైట్ మెత్తని వెలుగులో ఫాన్ వేసుకుని కూర్చోవటమే యిష్టం లలితకు. ఇప్పుడు నారాయణి కోరికమీదనే బాల్కనీ లోనికి రావలసివచ్చింది. అందులోనూ లైటు తీసేసి చీకట్లో కూర్చోవటం తనకు ఎంతో యిష్టం అన్నది నారాయణి. రోజంతా తీరికలేకుండా పనిలో సతమతమైపోయిన మనసుకు చీకట్లో ఒంటరిగా కాస్సేపైనా కూర్చుంటేగాని బరువు తగ్గి స్వేచ్ఛ పొందినట్లుండదట! ఎన్నో ఏళ్ళకు తరువాత కన్పించిన స్నేహితురాలి దగ్గర మొహమోటానికి వూరుకున్నదిగాని నిజానికి చీకటంటే ఏమాత్రం యిష్టంలేదు లలితకు.

వృద్ధరాజమాతలాగా యీ మేడలో రాజ్యం చేస్తున్న అత్తగారిని చూచిపోవడమనే మ్రొక్కుబడి చెల్లించుకోవడానికి అప్పుడప్పుడు యీ వూరు వస్తుంది లలిత. ఈ 'రాక'లో విసుగ్గల్గించే విషయాలు అనేకం వున్నాయి. అందులో ముఖ్యమైనది వచ్చినప్పుడంతా 'నెలనెలా బైట చేరుతున్నావా?' అని ముసలామె అడగటం. పిల్లలు కావాలని ఏడవటం లేదు లలిత. వాళ్ళు లేకుంటేనే సుఖం అనుకుంటోంది. అందుకే విసుగు. రెండో విషయం యీమేడ. విశాలమైన గదులతో, ఎత్తుగోడలతో,

పెద్ద బాల్కనీలతో యీ మేడను సగం ఆస్తి ఖర్చు చేసి యీ శ్రీపురంలో కట్టించాడు మామగారు. అది ఆయన చేసిన పెద్దబుద్ధి తక్కువపని అనుకుంటుంది లలిత. ఇదే పదిమైళ్ళవతలవున్న నెల్లూరులో కట్టించివుంటే ఎంత వుపయోగంగా వుండేది! ఎంత దర్జాగా వుండేది! పోన్లెమ్మనుకుందామంటే ఆ కట్టించటం వూరికి చివరగా పూర్వాభిముఖంగా కట్టారు. సాయంత్రాలు బాల్కనీలో కూర్చుంటే లైట్లూ రోడ్డూ మనుష్యులూ కనబడితే బాగుంటుంది. కాని యిక్కడ చీకటి తప్పించి మరేమీ కనబడదు!

పదిరోజుల క్రితం నెల్లూరులో వుండగా తల సగం నెరిసిపోయిన లావుపాటి గుమాస్తాలాంటి మనిషి వచ్చి తాను నారాయణి భర్తననీ, తాసిల్దారుగా శ్రీపురానికి ప్రక్కనున్న వూరికి బదిలీ అయివచ్చామనీ, నెల్లూరు వస్తుంటే తనను తప్పకుండా చూసిరమ్మని నారాయణి మరిమరీ చెప్పిందనీ అన్నప్పుడు లలితకు సంతోషంతోపాటుగా నారాయణిమీద చాలా జాలి కూడా కలిగింది. నారాయణికీ తన ఎదురుగ్గా కన్పిస్తున్న మిజరబుల్ స్పెసిమెన్‌కీ ఎక్కడి సంబంధం! అనుకున్నది. ఎల్లాగూ తాను యింకో పది రోజుల్లో శ్రీపురం వస్తున్నాననీ అప్పుడు నారాయణిని కలుసుకుంటాననీ అతనితో చెప్పింది. చెప్పినట్లుగానే యిక్కడకు వచ్చిన మరునాడు సాయంత్రం నారాయణిని తీసుకురమ్మని కారు పంపింది.

కొంచెం స్థూలంగా ఏ మాత్రం నాజూకు లేకుండా కన్పిస్తూ పెద్దగా మోటుగా మాట్లాడే నారాయణిని చూడగానే అంతకు ముందున్న వుత్సాహమంతా చప్పబడిపోయింది లలితలో. తామిద్దరూ కాలేజీలో బి.ఏ. చదివే రోజుల్లో నారాయణి బంగారుతీగలాంటి అందగత్తె; తనకంటే తెలివైనది; తియ్యని కలలాంటి భవిష్యత్తు గలది. యిప్పుడు? ఈమార్పు నారాయణిలో వచ్చిందా?

'ఆ దూరాన సముద్రం వుండాలి కదూ?' అన్నది నారాయణి పెద్దగా; మోటుగా, నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ.

'ఊఁ' అన్నది లలిత, ఆ మోటుదనాన్ని భరించలేని చిన్న సువి గును దాచిపెడుతూ.

'మనం కాలేజీలో చదువుతున్నప్పుడు నీకు సముద్రమంటే చాల యిష్టం వుండేది, అన్నది నారాయణి ఒక గొప్పసత్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తు న్నట్లు.

లలిత మనసులో కొద్దిగా అశాంతి రేగింది. ఎదుటి వాళ్ళ మన సుల లోతుల్లోకిపోయి కెలకటం నారాయణి మోటుదనానికి మరో చిహ్నంగా తోచి విసుక్కుంది. అవును....అప్పుడు తనకు సముద్ర మంటే ఎంతో యిష్టంగా వుండేది. ఎప్పుడూ హోరుమంటూ శబ్దం చేస్తూ, అనంతమైన శక్తిని లోన యిముడ్చుకోలేనట్లు ఉరకలూ పరు గులూ పెడుతుండే సముద్రంతో ఏదో తాదాత్మ్యం పొందేది మనస్సు. ప్రాణం వున్నదా లేదా అన్నట్లుగా నిర్జీవంగా చైతన్యరహితంగావుండే తనను చైతన్యస్వరూపమైన సముద్రం అమితంగా ఆకర్షించింది. కాని, పెళ్ళియ్యాక యీ పది సంవత్సరాల్లో ఎప్పుడో తెలియకుండానే ఆ సము ద్రంతో సంబంధం పోయింది. 'అంతకంటే ఎక్కువ చైతన్యం నాలోనే ఏర్పడటంవలన కాబోలు!' అని నవ్వుకున్నది లలిత.

'యిప్పుడు యిలాంటి ప్రొద్దుపోని వూహలకి వీలుండదు, నారా యణీ! ఎప్పుడూ క్లబ్బు, స్నేహితులు, పార్టీలు, పిక్నిక్కులు, సిని మాలు....తోచకుండా వుండటమంటూ వుండదు నాకు' అన్నది.

'అవును మరి....నీవు చాల లక్కీ' అన్నది నారాయణి మెచ్చు కోలు ధ్వనిస్తున్న స్వరంతో. వచ్చినప్పటినుండీ యింటినీ, వస్తువుల్నీ,

నింపుకొని మిడిసిపడే ఆకాశం చూపుమేర దూరమంతా ఆక్రమించుకొం టుంది. అప్పుడు పైర్ల పచ్చదనంతో నిండిన నేల అప్రధానంగా పేల వంగా కన్పిస్తుంది. ఆకాశమూ నేలా దేనికది వేరుగా వుంటుంది. అవి కలిసేచోట సముద్రం వుండదు. చీకట్లోనే వుంది సముద్రానికి అస్తిత్వం.

'మా నాన్న పోయారు, తెలుసా?' అన్నది అకస్మాత్తుగా.

'ఆ, అల్లానా! I am very sorry, లలీ!' అన్నది నారా యణి జాలిగా. లలితకు తండ్రితో వుండే సంబంధం ఎంత గాఢమైనదో నారాయణికి తెలుసు.

ఇంత దూరానికి, ఆరుమైళ్ళ దూరానికి, సముద్రపు హోరు విన బడుతుందా? ఇప్పుడు యీ నిశ్శబ్దంలో అతిమెల్లగా మెదడును స్పృశి స్తున్న ఆ భయంకరమైన హోరు కేవలం తన వూహేనా? ఇదివరలో ఎప్పుడూ వినలేదు యీ శబ్దాన్ని. ఎన్నోసార్లు యీ యింటికి వచ్చినా యిలా చీకట్లో కూర్చోవటంగాని సముద్రాన్ని గమనించటంగాని జరుగ లేదు.

ఎప్పుడో తాను చిన్నపిల్లగా వున్నప్పుడు, నాన్న అనబడే మేరు పర్వతంమీద ఆడుకునే సెలయేరుగా వున్నప్పుడు, తల్లిచాటునుంచీ తొంగి చూస్తున్న పిల్లిపిల్ల కళ్ళల్లోని ఘనీభవించిన జీవకాంతితో ప్రపంచాన్ని చూసినప్పుడు ఎక్కడ చూసినా సముద్రమే కన్పించింది. బాపట్లదగ్గర తమ వూరికి దగ్గరగానే వుండేది సముద్రం. అప్పట్లో ఒక్కసారి కూడా సముద్రాన్ని చూడలేదు నిజానికి. కాని వూరినిండా వుండే యిసుకనేలా, వూరిబయటి నాగజెముడు పొదల్తో నిండిన యిసుక దిబ్బలూ, ఆ దిబ్బల్లో పరుగెత్తుతూ స్నేహితులతో ఆడుకున్న ఆటలూ; చెప్పాపెట్టకుండా ఆ యిసుక దిబ్బల్లో అక్కడక్కడా వెలిసిన దొరువులూ, ఆ దొరువులచుట్టూ

పరిమళాలు వెదజల్లుతూవుండే మొగలిపొదలూ; ఆ పరిమళాల్లో నివసించే విషపు పాములూ, ఆ పాముల గురించిన భయంకరమైన వూహలూ; వూరిబయటి నాగారుబొమ్మ గుడికి వెళ్ళటానికి యిసుకలో సన్నగా మెలికలు తిరుగుతూ పారే ఏటిమీది సన్నని తాటిదుంగను దాటుతున్నప్పుడు, దుంగ ఒరుగుతుందేమో – ఏట్లో పడిపోతానేమో అన్న ఆదుర్దా.... అన్నీ కలిసి సముద్రమనే గాఢమైన అనుభవం నిలిచింది మనసులో. అప్పుడు సముద్రమంటే పాములాంటి ఏరూ, మొగలిపొదల్లోని విషపుపాములూ కలిగించిన చిన్న చిన్న ఆదుర్దాలతో కూడిన విశాలమైన అనంతమైన ఆనందమయమైన యిసుక. ఎక్కడ చూసినా యిసుక!.... శ్రీపురానికీ సముద్రం దగ్గరే అయినా, ఇక్కడ యిసుక లేదు; డబ్బు పండించే మట్టినేల వున్నది.

'మీ నాన్నగారు పోయి ఎన్నేళ్ళయిందీ?' అన్నది నారాయణి.

గుర్తులేదు. గుర్తు లేనన్ని ఏళ్ళయిపోయింది! సముద్రంలాగే నాన్నగారూ స్మృతిపథంలో లేకుండా జారిపోయారు ఎప్పుడో, ఎల్లాగో! అమ్మ యివ్వవలసిన ప్రేమనూ, తాను యివ్వవలసిన రక్షణనూ రెండింటినీ తానే యిచ్చిన నాన్న!

సముద్రం చీకట్లోంచీ మంచులాంటి గాలిని పోస్తోంది మీదికి.

'లోపలికి వెళ్దాం.... మంచు కురుస్తోంది' అన్నది లలిత.

'ఇంకా కొంచెం సేపుందాం.... యిక్కడ ఎంత బాగుంది!.... నిన్ను చూస్తుంటే నాకు చాల అసూయగా వున్నది, లల్లీ.... చక్కగా కారున్నది నీకు. ఎన్నోసార్లు బీచ్‌కి వెళ్ళివుంటావు కదూ?' అన్నది నారాయణి.

ఒక్కసారే భర్త నాగేష్‌తో వెళ్ళింది లలిత. 'ఏ మంటుం దక్కడా? మెడ్రాస్ బీచ్ అనుకున్నావా? మనుష్యులే వుండరు.

బోర్' అన్నాడు. కాని లలిత బలవంతంమీద వెళ్ళారు. ఇసుకలో నడుస్తుంటే లలితకు చిన్ననాటి జ్ఞాపకాలు వెలికివచ్చాయి. 'మా వూరికి సముద్రం చాల దగ్గర. మా వూరినిండా యిసుకే వుంటుంది' అన్నది. నాగేష్ చిత్రంగా చూశాడు. 'ఎందుకూ యిసుక ? చిన్నప్పుడు చూసిన యిసుకను చూడాలని యిప్పుడు నన్ను యిక్కడకు యీడ్చుకొచ్చావన్న మాట ! సెంటిమెంటల్ యిడియట్' అన్నాడు. భర్త విసుగుతో లలితకూ ఆ పిక్నిక్ బోర్ అన్పించింది. తరువాత సముద్రాన్ని మరచిపోయింది. నిజంగానే నాగేష్ చెప్పినట్లు యిసుకలో ఏమున్నది ?

ఈ చీకట్లో అన్నీ పనికిమాలిన జ్ఞాపకాలే వస్తున్నాయ్. నిష్ప్రయోజకమైన వూహలు. ఇప్పుడు కావాలంటే ఎన్నిసార్లయినా బీచ్‌కి వెళ్ళగలదు. కాని యిక్కడి బీచ్‌లో ఏమీ లేదు, వట్టి బోర్ అని తెలిశాకా ఎందుకు వెళ్ళటం ?

'ఇహ లోపలికి పోదాం' అంటూ లేచి లైటువేసింది లలిత. ఇద్దరూ లోనికి వెళ్ళారు.

నారాయణి గదిలోని వస్తువులన్నింటినీ పరిశీలనగా చూస్తోంది. 'ఈ సోఫా సెట్టు చాలా బాగుంది' అన్నది. 'మేము క్రొత్త గాద్రెజ్ సెట్ కొనుక్కున్నాము. ఈ పాత టేక్‌వుడ్ సెట్ యిక్కడ వేసేశాం' అన్నది లలిత కొంచెం గర్వంగా.

పరుపుమీద పడుకున్న జలజ కుడికాలు బారుగా చాపుకొని చూచుకుంటూ 'అమ్మా, నా కాలుచూడు... ఎంత పెద్దగా వున్నదో' అన్నది. 'అవున్లే' అన్నది నారాయణి క్రిందనున్న తివాచీని చూస్తూ పరధ్యానంగా. 'చూడమ్మా, నా చెయ్యికూడా ఎంత పెద్దగా వున్నదో' అన్నది జలజ చేతిని బాగా ముందుకు చాపి. 'అబ్బ, దీనితో ఒకటే గొడవ !' అని

విసుక్కుంది నారాయణి. 'దీనికీ వాళ్ళన్నకూ నాలుగేళ్ళు ఎడం వున్నది. ఇద్దరికీ నిముషం సరిపడదు. వాడంత పెద్దకావాలని దీని ఆశ' అన్నది లలితతో.

లలిత నవ్వి మళ్ళీ ఆలోచనలో పడిపోయింది.... నారాయణి తన కున్న వస్తువుల్ని చూసి గొప్పగా వున్నాయనుకుంటోంది. కాని నారాయణికేం తెలుసు, తనకు లేనివీ కావలసినవీ ఎన్ని వున్నాయో! రెడ్డిగారి భార్యకులాగా యింట్లో ఎప్పుడూ పదిమంది పనిమనుషులుండాలి. క్రింద వొకటీ పైన ఒకటీ రిఫ్రిజిరేటర్లు, ఏర్ కండిషనరూ, ఏడాదికో క్రొత్త మోడల్ కారూ వుండాలి. ఎప్పుడో ఒక నాటికి అన్నీ సంపాదించి తీరాలి. అప్పుడుగాని కలగదు తృప్తి!

'నేను పెద్దయినాక యిన్నిన్ని పెన్సిళ్ళు కొనుక్కుంటాను.... అన్న కంటే ఎక్కువ' అన్నది జలజ.

'అప్పుడు అన్న పెన్నులు కొంటాడు. అవి కావాలని ఏడుస్తూ వుంటావు అంతే' అన్నది నారాయణి. జలజ అమాయకతకూ, పసితనానికీ యిద్దరూ నవ్వుకున్నారు. జలజకూడా నవ్వింది.

'నేను పెద్దయినాక గదినిండా బెలూన్లు కొనుక్కుంటాను' అంటూ పరుపు వాసనపీల్చి వూహాగానంలో పడిపోయింది జలజ.

'ఇది వాళ్ళ నాన్నకు చాలా ఫేవరిట్, తెలుసా? ఆయనలాగే ఎప్పుడూ వూహాలోకంలో విహరిస్తూ వుంటుంది.... ఆయనంటారుకదా, పిల్లలే భగవత్స్వరూపాలు, యీ ప్రపంచంనుంచీ మనిషిని రక్షించే శక్తి పిల్లలకే వున్నదీ అని.... నీక్కూడా ఒక బిడ్డవుంటే బాగుంటుంది....' అన్నది నారాయణి లలితను పరీక్షగా చూస్తూ. మాటలంటున్న నారా

యణిలో యింతవరకూ కన్పించిన అసంతృప్తి స్థానంలో ఏదో నిండుదనం కన్పించింది.

లలితకు నారాయణిమాట నచ్చలేదు. ఈ విధంగా తన ఆధిక్యం నిరూపించుకోవాలనుకుంటున్నదికాబోలు అనుకున్నది. తమాషాగా మూతీ ముక్కూ విరిచింది. 'ఆ మాటనకు తల్లీ, ఏదో సుఖంగా వున్నాను యింతవరకూ.... ఎక్కడ చూచినా పందుల్లాగా కని పడేస్తున్నారు పిల్లల్ని. పిల్లలంటే వుత్త బరువు బాధ్యతలేగాని క్షణం విశ్రాంతి వుంటుందా ఆ తరువాత?.... ఆ భగవంతుడి సంగతి నాకు తెలియదు గాని నాకు మాత్రం యిదే బాగుంది' అన్నది మురికైపోయిన తెల్ల బెడ్ షీటును చూస్తూ.

ఆ లావుపాటి గుమాస్తాలాంటి ఆయనకు మురికి బెడ్‌షీట్ల కంటే యితరం ఏం తెలుస్తుంది? ప్రపంచంలో ఎన్నెన్ని భోగాలున్నాయో ఎలా వూహించగలడు, పాపం! గంధపు సువాసనలీనే పరుపుమీద పడుకోవటం ఎంత సుఖంగా వుంటుందో ఎలా తెలుసుకోగలడు! లలిత నవ్వుకుంది.

జలజ లేచివచ్చి నారాయణి మెడ కావలించుకొని వేళ్ళాడుతూ 'అమ్మా, నాకు నిద్దరొస్తుందే, యింటికి పోదాం' అన్నది.

'ఇంతసేపూ యీ పరుపు మంచి వాసన అన్నావుగా. ఇక్కడే పడుకో' అన్నది లలిత నవ్వుతూ.

'వూహూ.... యిక్కడ పడుకోను.... నాకు నిద్దరొస్తుంది... నాకు నాన్న, అన్న అందరూ కావాలి....' అంటూ తల్లిని ముందుకు లాగింది. కూతుర్ని పొదివిపట్టుకొని ముద్దుపెట్టుకుంది నారాయణి. 'పోదామమ్మా.... మరి ఆంటీకి టాటా చెప్పు' అంటూ లేచి నిల్చున్నది.

ఇంతలోనే పాలేరు సుబ్బడు వచ్చాడు. 'అమ్మా, ఏందో టెలిగ్రాం వచ్చిందంట. పోష్టు జవాను వచ్చాడు' అన్నాడు. లలిత సంతకంచేసి తీసుకున్నది. 'నాగేష్ ఇన్‌వాల్వ్‌డ్ సీరియస్ కార్ ఏక్సిడెంట్. అడ్మిటెడ్ జనరల్ హాస్పిటల్ – శేఖర్' అని చదువుకున్నది. కాగితాన్ని అట్లే చూస్తూ వుండిపోయింది.

లలిత మొహం చూస్తున్న నారాయణికి అనుమానం తోచి లలిత చేతిలోని టెలిగ్రాం తానే తీసుకొని చదివింది. 'అయ్యయ్యో, ఎంతపని జరిగింది!....ఏమీ ప్రమాదం వుండదులే, భయపడకు' అంటూ ఓదార్పు మాట చెప్పింది. లలిత మాటా పలుకూ లేకుండా కూర్చుండిపోయింది. 'వెంటనే నెల్లూరు వెళ్ళాలి కదా....అత్తగారికి చెప్పాలి....డ్రైవరుకు కబురు పెట్టనా?...' అంటూనే సుబ్బడిని పిలిచి విషయం చెప్పింది నారాయణి. సంగతి విన్న లలిత అత్తగారు ఏడుస్తూ పైకి వచ్చింది. 'అసలు టెలిగ్రాంలో ఏమనివుందీ?....' అని కనుక్కున్నది. 'మొండిశిలలాగా బతుకుతున్నదానికి యీ వయసులో యీ కష్టంకూడా పెట్టావా భగవంతుడా!' అంటూ సన్నగా ఏడుస్తూ తల పట్టుకు కూర్చుండిపోయింది. 'డ్రైవరు అన్నం తింటున్నాడు. కారు వెంటనే రెడీ చేస్తాడు' అని వార్త పట్టుకొచ్చాడు సుబ్బడు. ముసలమ్మ ఏడుస్తూనే యిల్లు తాళం వెయ్యడానికి క్రిందికి వెళ్ళింది.

లలిత బాధకాని, ఆదుర్దాకాని అంటని ఒక అసామాన్యస్థితిలో వుండిపోయింది. మనసు చిక్కగా గడ్డకట్టిన చీకటిలా అగోచరమైపోయింది. యాంత్రికంగా పెట్టె సర్దింది. పర్సులో డబ్బు చూచుకున్నది. కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి బయట చీకట్లోకి చూస్తూ నిలుచుంది. అకారణంగా తండ్రి గుర్తుకు వచ్చాడు....అప్పుడు ఆయనకు జబ్బుగా వున్నదని మేనత్త వుత్తరం వ్రాయించింది. వుత్తరం చూసిన లలితకు దుఃఖం వచ్చింది.

బరువు తీరేట్లుగా ఏడ్చుకున్నది. ఆయనకు తానొక్కతే కూతురు. చిన్న తనంలోనే తల్లిని పోగొట్టుకున్న తనను కడుపులో దాచుకుని పెంచాడు. ఆయనకు కావలసినవాళ్ళు యిహ ఎవ్వరూ లేరు....ఎవ్వరూ లేరు.... ఆ జబ్బు త్వరగా తీరేదికాదు. నెలల తరబడి మంచంలో వుంచేది.... 'ఏం చేసేది ...ఏం చేసేది?' అనుకుంది అయోమయంగా. ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయతలో, ఆలోచనలేని అయోమయంలో ఎంతోసేపు ఏడ్చింది. వాన వెలిసిన తర్వాతి ఆకాశంలాగా మనసు తేటబడి చురుకుదనాన్ని పొందింది.... 'తాను నాగేష్ భార్య. ఈ యిల్లూ, యీ జీవితం నాగేష్‌ది. దీనిలో జబ్బుగా వుండే లలిత తండ్రికి స్థానం వుండదు' అనుకున్నది. లలితకు ఆ క్షణంలో మనసు కఠినాతికఠినమైన పాషాణంగా మారి పోయింది. నాగేష్ వచ్చాడు. ఉత్తరం చూసి 'ముసలాయన పెన్షన్‌డబ్బు వుందిగా, ఇంకేం, ముసలమ్మదగ్గర చేరింది. చెయ్యనీ, అదీ మంచిదేలే' అన్నాడు. లలిత మాట్లాడకుండా వూరుకుంది........

నారాయణి వచ్చి లలిత భుజంమీద చెయ్యివేసింది. "భయపడకు" అన్నది.

"నాకు ఎవ్వరూ....ఎవ్వరూ....లేరు...." అన్నది లలిత. గొంతు కొద్దిగా ఒణికింది.

"ఇప్పుడేమైందనీ....బాగానే వుంటారులే....ధైర్యంగా వుండాలి" అన్నది నారాయణి.

లలిత చీకట్లోకి చూస్తూ వుండిపోయింది ...

తరువాత పదిహేను రోజులకు ఒక వుదయాన టెలిగ్రాం వచ్చింది. 'నాన్నకు చాలా సీరియస్‌గా వున్నది' అని. అంతా అయిపోయి వుండొచ్చని లలితకు తోచింది. కాని ఏడుపు రాలేదు....మొద్దుబారిపోయిన

మెదడు సుఖదుఃఖాల కతీతమైన ఒక అసామాన్య స్థితిలో వుండిపోయింది. ఆలోచనలు తనతో సంబంధం లేనట్లుగా ఎక్కడినుంచో వచ్చి ఎక్కడికో పోతున్నాయి, గడ్డకట్టిన చీకటిలాంటి మనసును కదిలించకుండా.... అక్కడ ఏడవటం వగైరా గందరగోళం వుంటుంది కాబోలు అనుకున్నది. ఇల్లూ అదీ అమ్మాలి కాబోలు, పదివేలవరకూ డబ్బు వస్తుంది అని మాత్రం అనుకున్నది....ఇద్దరూ కారులో బయల్దేరారు. కనీసం ఆరు గంటల ప్రయాణం వుంది. మధ్యలో కారాపి మంచి హోటల్లోకి వెళ్ళారు. 'అక్కడ పరిస్థితులు ఎట్లా వుంటాయో. కడుపు నింపుకొని వెళ్తే మంచిది' అన్నాడు నాగేష్. రెండు స్వీట్లూ, వేడి వేడి పకోడీలూ, ఐస్‌క్రీం తీసుకున్నారు. పకోడీలు వేడిగా కరకరలాడుతూ చాలా రుచిగా వున్నాయి. మాంగో ఐస్‌క్రీం అంటె లలితకు ఎంతో యిష్టం. ఎందుకో ఆనాటి రుచీ, అనుభవం అట్లాగే మనసులో హత్తుకుపోయాయి. వూరికెళ్ళేసరికి తండ్రి వుదయమే చనిపోయారనీ, ఆయన శవం తనకోసరమే వుదయం నుండి ఎదురు చూస్తున్నదనీ తెలిసింది....

లలిత మనసులో ఏదో కదలిక ప్రారంభమైంది.... వెనక్కు తిరిగింది. లైటు వెల్తురు కరుగ్గా తగిలి కళ్ళు కుంచించుకుపోయాయి. గభాల్న నారాయణి చేతులు పట్టుకుంది. "నీవూ నాతో నెల్లూరికి ఒస్తావా, నారాయణీ....నాకు ధైర్యంగా వుంటుంది...." అన్నది. "ఓ, తప్పకుండా ....తప్పకుండా...." అన్నది, నారాయణి బిత్తరపోయి చూస్తూ.

ఎడారిలాంటి మనసులోనికి సముద్రపుగాలి వీచినట్లూ, ఒంటరితనంలో తోడు దొరికినట్లూ అన్పించింది లలితకు. "థాంక్స్, నారాయణీ, మెనీ థాంక్స్....నీవు నాకెంత సహాయం చేస్తున్నావో నీకు తెలీదు" అన్నది. కొంచెంసేపు వూరికేవుండిపోయింది. అకస్మాత్తుగా "నీవు

ఎప్పుడైనా వేడివేడిగా కరకరలాడే పకోడీలు తిని, మాంగో ఐస్క్రీ తిన్నావా ?.... బాగుంటుంది" అన్నది.

నారాయణికేమీ అర్థం కాలేదు. "లలితా ! ప్లీజ్ ! పిచ్చి ఆలోచ నలు చెయ్యవద్దు. ధైర్యంగా వుండాలి....కొంచెంసేపు మెదలకుండా పడుకో" అన్నది జాలిగా, ప్రేమగా....

లలిత కళ్ళల్లో తడిమెరిసి, పెద్దముత్యాలుగా మారి చెంపలమీదికి జారింది. "ఒద్దు....ఒద్దు....తొందరగా వెళ్ళాలి ...ఆయన ఎంత బాధపడు తున్నారో...." అన్నది.

ఇంతవరకు తననుండి వేరుగా నిలిచివుండి, గడ్డకట్టిన చీకటిలాంటి మనసు కరిగి, తనతో సంబంధం లేనట్లుగా ఒచ్చిపోతున్న ఆలోచనల్ని లోనికి లాక్కోవడం మొదలెట్టింది....

❋ ❋